

היכל הקודש

בנשיאות הצדיק מיבנאל כ"ק מוהרא"ש שליט"א

אתר אינטרנט: <http://www.breslevcity.co.il> אימייל: hkodesh09@gmail.com

גיליון: 214

י' כסלו ה'תשע"ג (ת'היה שנת ג'אולת ע'ולם)

ויצא

כניסת השבת: ת"א: 16:17 ירושלים: 16:01
צאת השבת: ת"א: 17:16 ירושלים: 17:15

משיחות מוהרא"ש נ"י

צריך שתדע, אהובי, בני היקר, אשר בזה העולם אי אפשר לעבור בשלום את החיים, אלא על-ידי מידת הסבלנות – לחכות לכל פרט ופרט קודם שרוצים לקבל ולהשיג אותו, כי אם תדחק את השעה, על-ידי זה תאבד את הכל, כי מי שדוחק את השעה השעה דוחקתו, ולהיפך – כל מי שנדחה מפני השעה, השעה נדחת מפניו (ברכות סד), על כן ראה להרגיל את עצמך לחכות בסבלנות על כל דבר שאתה רוצה להשיג, ואז באמת תזכה להשיגו, לא כן אם תרצה לדחוק את השעה, לא תקבל שום דבר, אלא עוד תיפול בפח יקוש, ותתערב במחלוקת ובמריבות, ויעברו עליך צרות ויסורים, משברים וגלים. אשרי מי שזוכה להגיע את מידת הסבלנות וזוכה לחכות לכל דבר שרוצה לקבל ולהשיג, ואז טוב לו בזה ובבא.

כי זה עיקר גדול בחיי האדם, שיהיו לו כוחות לחכות, ודבר זה סובב הן בגשמיות והן ברוחניות. בגשמיות – כשרוצה להשיג פרנסה או לקבל משרה טובה, או להצליח בחייו, עיקר העצה היא לחכות קצת, ולא לדחוק את השעה, ואם מרגיל את עצמו לחכות, אז סוף כל סוף יגיע אל מה שרצה. וברוחניות – כשאדם רוצה לחזור בתשובה, עליו לדעת, כי אי אפשר לדחוק את השעה, וכשרוצה לעשות תשובה, אי אפשר לו להתקרב פתאום אל הקדושה, אלא ההכרח לו שיעבור וילך לכל המקומות שהיה תחילה, ויצרוף ויתלבן שם, כדי שיעלה משם את כל הניצוצות הקדושות שנפלו על ידי חטאותיו המרובים, שזה סוד רצוא ושוב, עייל ונפיק, כי אי-אפשר לדחוק את השעה להעלות את כל הניצוצות והקדושות שאיבד על-ידי חטאותיו המרובים, וכשיהיה לך שכל לחכות קצת, אז סוף כל סוף תזכה להיכנס אל הקדושה, ועל-כן, אהובי, בני היקר, ראה להרגיל את עצמך במידת הסבלנות, ולחכות ולקוות בין בגשמי ובין ברוחני, ואז תצליח דרכך תמיד. (ספר ארך אפיים, מוהרא"ש נ"י)

הליכות עולם

הנמצא בבית הכסא אינו רשאי לדבר עם חברו הנמצא בחוץ, או להשיב לקריאה טלפונית. ומכל מקום כשיש חשש של הפסד ממון, או חולי וכיוצא בזה, הרוצה להקל לדבר בבית הכסא שבזמנו, או להשיב לקריאה טלפונית, יש לו על מה שיסמוך, אך יקצר בדבריו עד כמה שאפשר.

מי שאכל דבר שצריך לברך אחריו ברכה אחרונה "בורא נפשות", וקודם שיברך יצא לנקביו, יברך תחילה "אשר יצר", ואח"כ יברך "בורא נפשות". ואם ארע כן באמצע סעודתו, יברך ברכת המזון תחילה ואח"כ יברך "אשר יצר". ומכל מקום אם חושש שמא ישכח לברך ברכת "אשר יצר" אחר ברכת המזון, יקדים ברכת "אשר יצר" לברכת המזון. והאוכל עוגה ואח"כ צריך לנקביו, יברך מעין שלש תחילה שלדעת רב הפוסקים היא מן התורה, ואח"כ יברך "אשר יצר".

זאת התורה

ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו.

ופירש רש"י, עשאן כמין מרזב סביב לראשו שירא מפני חיות רעות. ויש לדקדק, למה עשאן כמין מרזב סביב לראשו דייקא? האם החיות רעות אוכלות רק את הראש ולא את הגוף?

ויש לומר, על-פי המבואר בדברי רבנו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן הלג) כשמתגברים על האדם מחשבות רעות והרהורים, והוא מתחזק ומתגבר עליהם ומנצח אותם, יש להקדוש-ברוך-הוא תענוג גדול מזה, והוא יקר מאוד בעיני השם יתברך, וכמשל שיש אצל המלכים לפעמים ביומא דפגרא, הם מניחין כמה חיות שניצחו זה עם זה, והם עומדים ומסתכלים ויש להם תענוג גדול מן הניצחון, כמו-כן המחשבות הן באות מבחינת החיות. ומחשבות קדושות הן בחינת חיות טהורות, ומחשבות רעות הן בחינת חיות טמאות. ומניחים בכוונה מלמעלה שניצחו זה עם זה, ויש להקדוש-ברוך-הוא תענוג גדול, כשאדם מתגבר על החיות טמאות ומנצח אותם. נמצא שהמחשבות זרות הן חיות רעות, ומובא בדברי רבינו ז"ל (ליקוטי מוהר"ן, חלק א', סימן יח, ובחלק ב', סימן ח) שהאותיות הן בחינת אבנים, כמובא בספר יצירה (פרק ד', משנה יב).

וזה ויקח מאבני המקום וישם מראשותיו, שלקח את אותיות דיבורים, ושם אותן כמרזב סביב לראשו, דייקא, כי היה ירא ממחשבות זרות שהן חיות רעות הטורפות את האדם, כי כשאדם מדבר דיבורים אליו יתברך – דיבורי תורה או דיבורי תפילה, על-ידי-זה כבר לא צריך לפחד מהחיות הרעות, כי את הדיבורים, שהם בחינת אבנים, שם מראשותיו דייקא, והם מצילים אותו ממחשבות זרות, כי אי אפשר בשום אופן בעולם שתהיינה שתי מחשבות ביחד בפעם אחת, בשום אופן. ועל-כן בקלות יכולים לגרש מחשבות זרות רק בשב ואל תעשה, דהיינו שלא יחשוב אותה מחשבה, רק לחשוב איזו מחשבה אחרת בתורה או עבודה, ואז נפטר מהמחשבה האחרת הלא טובה. והבן למעשה.

"פותח את ידיך ומשביע לכל חי רצון" (תהלים קמ"ה)

ואמר מוהרא"ש נ"י, ולכאורה קשה, היה צריך לכתוב: "פותח את ידיך ומשביע לכל חי פרנסה, או אכילה או שתיה, למה כתוב: ומשביע לכל חי רצון?

אבל העיקר בזה העולם הוא רצון, ואם יש לאדם רצון, יש לו הכל, כי אפילו להשיג פרנסה, מוכרח להיות לאדם רצון, כי הקב"ה הוא אב הרחמן וזון ומפרנס לכל הבריות, מקרני ראמים עד ביצי קינים, ולמה אין לאדם פרנסה? מחמת גאות וחוסר רצון, שאומר שאין מתאים לו עבודה זאת, ואין כבודו בפרנסה זו, אבל ברגע שיש לו רצון, ולא איכפת לו איזה עבודה שיתנו לו הוא מוכן לעשות אותו. לאדם כזה אף פעם לא יחסר פרנסה, ולכן כתיב: "פותח את ידך ומשביע לכל חי רצון", "רצון" דווקא, כי העיקר שהקב"ה הוא נותן לאדם רצון, ואז לא חסר לו כלום. (מתוך שיחות מוהרא"ש נ"י)

ליקוטי הלכות מרבי נתן

אשר בנחל – שאלות ותשובות

ויגנב יעקב את לב לבן הארמי על בלי הגיד לו פי בורח הוא - וזה בחינת מה שאמר רבנו ז"ל ששבורחין מהמחשבות רעות ילך לדרכו במה שהוא חושב מחשבות פשורות ולא יסתכל לאחוריו כלל וכלל וכו', (כמו שכתוב בלקוטי א' סימן ע"ב) וזהו בחינת ויגנב יעקב וכו' על בלי הגיד לו וכו', כי זה שטוען עם המחשבות זרות ונכנס עמהם בטוען ונטען ורוצה שיגידו אותו לצאת מהם, וזה כמו מי שמגיד להרודף שרוצה לברח ממנו ואזי הוא רודפו יותר, אבל באמת עקר העצה לברח מהם ולילך לדרכו ולבלי להסתכל לאחוריו כלל ולבלי לטען עמהם כלל, שזהו בחינת ויברח יעקב וכו' ויגנב יעקב את לב לבן הארמי, שהם המחשבות רעות, על בלי הגיד לו פי בורח הוא - שאינו מגיד להם שבורח מהם רק בורח לתומו לדרכו. ועל - ידי זה דיקא נצול מהם גם ויגנב וכו' מרמז שלפעמים מתגברים ההרהורים והמחשבות כל כך עד שקשה לברח מהם לתוך תורה ותפלה ודברים שבקדשה בשום אופן וההכרח לעסוק במילי דשטותא בעניני צחוק וכיוצא כדי לפקח דעתו לפי שעה עד יעברו זעם השטף של המחשבות, כי אין היצר הרע מצוי אלא לשעתו, ואזי אין הסטרא אחרא מבינה כלל, שהוא בורח מהם מאחר שעוסק במילי דשטותא. וזהו בחינת ויגנב וכו' על בלי הגיד לו וכו', אבל אחר כך רוצה הסטרא אחרא להתגבר עוד ולרדף אחר בחינת יעקב, שהוא בחינת וירדף אחרי הנאמר שם. ואז השם יתברך עומד בעזרו ומזהיר את בחינת לבן, "השמר לך מדבר עם יעקב מטוב וכו'" (בראשית ל"א). כי טובתן של רשעים רעה היא אצל הצדיקים, הינו שהשם יתברך מרחם עליו מאחר שכבר סבל כל כך והוא מזהיר הסטרא אחרא שייסורו ממנו ולא ידברו עמו מטוב וכו'. וזה בחינת עשית הג"ל שאמר יעקב לאחיו, "לקטו אבנים וכו'". ויעשו ג"ל, זה בחינת מה ששמעתי מפי אדמו"ר ז"ל שכל מה שהאדם מנתק עצמו ממחשבות רעות למחשבות טובות, וכל העתקה והזוזה ותנועה שהאדם מיזי ומניע ומעתיק עצמו מרע לטוב, הפל מתקבץ בעת הצרה והדחק ועזר להאדם וכו', במבאר בדבריו ז"ל (לקוטי תנינא סימן מ"ח). (ליקוטי הלכות - הלכות תפילין הלכה ו, אות לה)

עצות ישרות

**** התורה והאמונה תלויים זה בזה, כי אי אפשר לקיים את התורה כי אם על ידי אמונה, כמו שכתוב: כל מצוותיך אמונה, וכן אין קיום להאמונה כי אם על ידי התורה. (ספר עצות ישרות - אות אמונה)**

**** על ידי אמונת הרצון, דהיינו שמאמין באמונה שלמה, שהכל מתנהג רק ברצונו יתברך, על ידי זה זוכה להארת הרצון, דהיינו שישקוף וישתוקק להשם יתברך ולעבודתו יתברך ברצון חזק וכיסופים גדולים. (ספר עצות ישרות - אות אמונה)**

מקור השמחה

למורינו ורבנו שלום ורפואה שלמה ומהירה. אני רוצה להתייעץ עם הרב בדבר שמעיק עלי שנים רבות. אני בן ארבעים ומרגיש שאני מוצא את דרכי בחיים: אין אנו יודעים מה מקום המגורים הרצוי לנו, אין לי ודאות בעבודה ובפרנסה, איני יודע במה אני טוב כדי לפרנס את משפחתי והמינוס עולה כל חודש... אף שאני אוהב ללמוד תורה, כמעט ואין לי זמן להתעסק בה. בקיצור, אני מרגיש תקוע ויש לי הרבה חוסר ביטחון וחוסר יציבות, שמשפיע גם על חוסר הביטחון של אנשי הבית, וגם על מצב הרוח שלי. איני מתאר את ההרגשה במדויק, אך הכוונה ברורה, אני מרגיש שאני יודע איך ולהיכן להתקדם והאם בכלל יש סיכוי להתקדמות. אבקש בתחנונים את עצת וברכת הרב. תודה ובשורות טובות.

שלום וברכה אל יאיר נ"י
לנכון קבלתי את מכתבך.

כל הבעיה שלך הן בעיני פרנסה, והן בעיני לימוד, והן בעיני שלום בית וכו' וכו', הכל נובע מחסרון השמחה, שזה בא לך מחסרון בטחון עצמי, אדם מוכרח להכריח את עצמו להיות בשמחה, כי השמחה היא רפואה בין בגשמיות בין ברוחניות, ככל שאדם שש ושמח נבנה לו בטחון עצמי וזוכה להצלחה בכל דרכו, כמו שאמר רביז"ל (ספר המדות אות שמחה חלק ב' סימן א') מי שהוא שמח תמיד על ידי זה הוא מצליח; ואמר רביז"ל (ליקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן כ"ד) שעל שמחה צריכים להכריח את עצמו עם כל הכוחות, והס"מ לא נותן לאדם לשמוח, כי יודע כי אם אדם שש ושמח, על ידי זה הוא מצליח.

ולכן תראה לעבוד הרבה על נקודת השמחה, ולשמח את אשתך, וכך אמרו חכמינו הקדושים (ראש השנה ו). אשה בעלה משמחה, וכשאתה תהיה בשמחה, אזי גם אשתך תהיה בשמחה, וכן כל הבית יהיו בשמחה, ולכן תעשה כל מה שביכולתך להתחזק להיות בשמחה, כי השם של פרנסה שהוא חת"ך היוצא מפסוק (תהלים קמ"ה) פותח את ידיך, יוצא גם מפסוק (דברים ט"ז ט"ו) והיית' אך שמח'.

ולכן הדבר הראשון אתה צריך להשתדל להיות מאד מאד בשמחה, ולשמח את עצמך, ואף שאני יודע שמאד מאד קשה לך ומר לך החיים ממות, עם כל זאת עם עצבות ומרירות ודאגות לא תבוא לשום דבר, אלא תסתבר יותר, ולכן הדבר הראשון רק להיות בשמחה, ואם תאמר במה יש לי לשמוח? הרי אני עני ואביון ומלא חובות? אלא דע לך שחכמינו הקדושים אמרו (נדרים מא.) אין עני אלא מדעת.

עיקר העניות תלוי בחסרון דעת, כי המאמין האמיתי שמאמין שאין בלעדו יתברך כלל, והכל לכל אלקות גמור הוא, והוא יתברך מנהיג את עולמו בחסד וברחמים בצדק ובמשפט, ודבר גדול ודבר קטן לא נעשה מעצמו אלא בהשגחת המאציל העליון, עד כדי כך שאמרו חכמינו הקדושים (חולין ז:). אין אדם נוקף אצבעו מלמטה אלא אם כן מכריזין מלמעלה; שאדם לא מקבל מכה קטנה באצבע קטנה אם לא מכריזין על זה קודם מלמעלה, האדם הזה הוא תמיד שמח, ואמר רביז"ל (ספר המדות אות ממון סימן פ"ג) אמונה הוא טוב לפרנסה.

ולכן בזה שתשמח עם נקודת יהדותך שנבראת יהודי ושלא עשני גוי כגוי הארצות, השמחה והאמונה הזאת, יפתח לך כל ציורי השפע והפרנסה.

הקדוש ברוך הוא השומע תפילות ישראל ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך שיהיה לך הצלחה מרובה ובכל אשר תפנה תשכיל ותצלח.

עצבות הוא ארס רע, אשר תיכף ומיד שנכנס באדם, אז מתפשט בכל קומתו, וצריכים אחר-כך רחמים רבים, שיוכל לסלקו ולבטלו ולגרשו ממנו. ועל-כן החכם עיניו בראשו, עושה כל מיני פעולות שבעולם, שלא יכנוס אצלו שום עצבות ומרירות, יהיה איך שיהיה, ואפילו שעובר עליו מה שעובר, צריך תמיד לזכור כי לא לעולם יחיה האדם, ועל-כן מה לך לדאוג ולהתעצב על עולם שאינו שלך. (איוב א'): "ה' נתן וה' לקח, יהי שם ה' מבורך (מעתה ועד עולם).